

CAPITOLUL 13

***„Cei care dăruiesc au totul.
Cei care nu dăruiesc nu au nimic.”
– Isaia***

Măiculiță!
Și eu, care am crezut că familia *mea* e numeroasă!

Mikayla are peste două sute de frați, surori, mătuși, unchi, veri primari și de gradul al doilea.

Scoate un șuierat ascuțit, nu la fel de frumos precum cântecul de adineauri, însă eficient, căci lumea devine brusc atentă.

— Oameni buni! strigă ea. Acesta este Isaia. E oarecum orfan și oarecum rătăcit. Are cerceș și blană albastră. Obișnuiți-vă cu asta.

— Bine ai venit, Isaia, îmi urează un șoarece bătrân, care bănuiesc că este bunicul celor

adunați în vizuina aglomerată. Mie mi se spune Iacob cel Înțelept. Te superi dacă te întreb ceva?

— Vă rog.

— De ce blana ta e atât de... de... *albastră*?

— Nu știu sigur, domnule. Așa a fost dintotdeauna. Albastră.

— Fii binevenit, noul nostru prieten albastru! declamă el. Uită viața de orfan. De astăzi, aici e casa ta. Colonia noastră e și colonia ta.

Ceilalți șoareci chițăie de fericire. Chițai și eu! După o noapte de unul singur în sălbăticie, sunt iarăși la adăpostul unei colonii.

Dar îmi amintesc ceva foarte important.

— Ați vrea, vă rog, să fiți familia mea „de acum”? Familia mea e prizonieră în Locul odios. Dar vor fugi din nou de acolo, sunt convins, îi spun lui Iacob, chicotind jenat, fiindcă nu vreau să par nerecunoscător față de ospitalitatea pentru care, apropo, șoarecii sunt renumiți.

Serios.

Șoarecii îi primesc sub acoperișul lor pe cei străini, pe cei cu greutate și pe copilașii rătăciți. (Eu cred că m-aș încadra la toate categoriile.) De fapt, am fi numai buni de hangii.

— Firește, zice Iacob. Până îți vei regăsi familia, căminul nostru este și al tău.

Stomacul meu iar bolborosește, pentru că tocmai simt un miros delicios. Ceva cu ciocolată.

— Ăăă, știți, n-aș vrea să par nepoliticos, dar... mâncarea dumneavoastră?

— Tot ce-i al nostru e și al tău, îmi răspunde zâmbind. Inclusiv mâncarea.

Sunt așa de fericit, că-mi vine s-o îmbrățișez pe Mikayla. Dar salvatoarea mea s-a făcut nevăzută, undeva în marea cafeniu-cenușie care mă înconjoară.

Când ai blană albastră, roșie sau chartreuse, ești mult mai ușor de găsit.

Din mulțimea adunată ciorchine în spatele lui Iacob cel Înțelept își face apariția un șoarece muscular și cenușiu.

— Haide, să-ți arătăm împrejurimile. Și să-ți facem rost de niște mâncare. Eu sunt Gabriel. Ea e sora mea, Gwindell, adaugă, făcând semn către o șoricică mărunță, tot cenușie.

— Ăăă, salut, îi zic, zâmbind timid. Știe vreunul dintre voi încotro s-a dus Mikayla?

— Pe-aici, răspunde Gwindell, fluturând din lăbuță. Așa e ea. O fire mai boemă, dacă mă-nțelegi.

— E o cântăreață desăvârșită.

— Cântăreață? râde Gabriel.

— Imposibil, spune Gwindell. Fetele nu cântă.
Dacă nici eu nu știu...

— Haide, Isaia, zice Gabriel, bătându-mă pe spate. Țasta-i drumul spre bufet. Azi familia Brophy a avut șuncă la micul dejun!

— Șuncă? Ce-i aia? întreb eu mirat.

— Un cuvânt omenesc.

— Da, dar ce înseamnă *șuncă*?

— „Bunătare crocantă”, mă lămurește Gwindell.
Ai să vezi!

CAPITOLUL 14

***„Poverile sunt mai ușoare
când te ajută și prietenii să le cari.”
– Isaia***

După bogatul ospăț cu șuncă (și vă pot asigura că ceva mai delicios de crocant n-am ronțăit în viața mea), Gabriel și Gwindell îmi prezintă vizuina lor.

Casa e foarte curată și bine organizată – altă chestie la care șoarecii sunt maștri. Nu vă mint. Or fi șobolanii murdari, dar nouă ne place să fim tot timpul curați și uscați. De-asta m-am supărat când bucătăreasa aia mânuitoare de sucitor mi-a strigat că sunt o rozătoare împutită. Mă mândresc cu faptul că sunt curat. Într-un fel, noi, șoarecii, ne spălăm atât de des, încât juri că suntem înrudiți cu pisicile.

Aoleu!

Iar am comis-o. M-am speriat singur, zicând *pisică*. Trebuie să încetez odată cu chestia asta.

— Aici e zona unde dormim, îmi spune Gabriel în timp ce trecem în fugă pe lângă un șir ordonat de culcușuri din paie, aranjate într-un colțișor plăcut.

— În zona unde mâncăm ai fost deja, adaugă Gwindell. Te rog să nu iei în pat mâncare sau băutură.

— Altfel, te pricopsești cu furnici, zice frate-său, cutremurându-se dezgustat.

— Iar aici jos, reia Gwindell în timp ce continuăm să coborâm prin tunel, este... știi tu...

— Întotdeauna să faci știi-tu-ce, acolo jos, mă atenționează Gabriel.

De fapt, nu știi, dar miroase tare urât. Așa cum miroase așternutul meu din surcele după ce...

Aaa...

— Trebuie să veniți până aici ca să vă ușurați?

— Păi, bineînțeles, zice Gabriel. Doar nu vrei să te ușurezi unde mănânci sau unde dormi, nu?

— Nu, îl aprob eu cu un alt chicotit nervos. Firește că nu. N-ar fi deloc igienic.

— Ar fi și scârbos, spune Gwindell. Teribil de scârbos.

Știți ce? În Locul odios eram obligați să trăim așa. Asta era unul dintre motivele pentru care era extrem de nesuferit. Mai ales dacă aveai obiceiul să te întorci în somn. Nu era cazul meu. Mie îmi era frică până și să închid ochii.

— Deci, mă întrebă Gabriel, ești gata să vizitezi și restul casei?

— Cum, mai avem de văzut?

— Ba bine că nu! Și... poate mai pică niște șuncă.

— Sau Doritos, adaugă Gwindell.

— Doritos, repet eu. D-O-R-I-T-O-S.

— Ce?

— Nimic.

Majoritatea șoarecilor nu știu literele. Eu sunt mai special, firește. În plus, nu pot să uit punga

aia mototolită pe care-am văzut-o înainte să ies din Locul odios. Și în ea erau tot Doritos.

— Ce sunt Doritos astea, mai exact? întreb eu.

— Bunătăți de-ale familiei Brophy, mă lămurește Gabriel.

— Dacă apuci din alea cu gust de brânză, nu din alea cu gust de sos de salată ori de aripioare Buffalo, spune Gwindell.

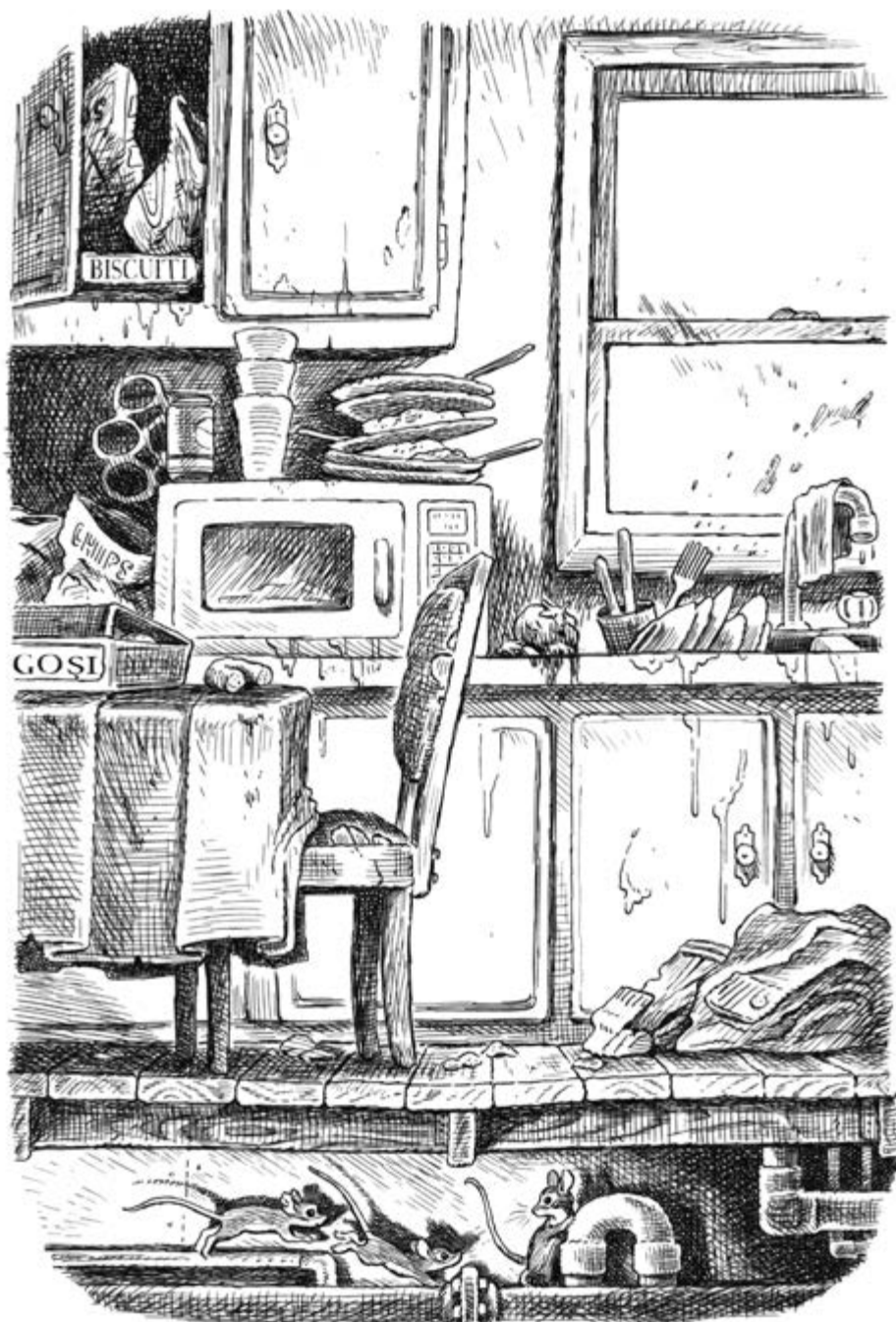
Habar n-am despre ce vorbește, dar nu-i vreme de întrebări. Alergăm în șir indian, ne strecurăm prin găurile din pereți și ajungem pe bârnele de sub podeaua lăsată. În frunte e Gabriel. E un șoa-rece care te face să te simți în siguranță. La fel ca fratele meu, Benji.

— Dacă ne unim toți trei forțele, spune el, ar trebui să putem aduce acasă un transport uriaș!

— Pe-aici, zice Gwindell. O luăm pe țeava de scurgere a chiuvetei. Ne duce direct în bucătăria familiei Brophy.

Ne cățărăm repejor pe o parte a țevii și ajungem într-un dulap plin cu tuburi de spray, cutii de conserve și încă un coș de gunoi care dă pe dinafară.

— Mâncare puțin folosită! exclam și mă reped, ca fulgerul, în găleata de gunoi. Am găsit un

BISCOTTI

CHIPIE

GOSI

sandvici pe jumătate mâncat, raportez eu. Și mi-roase a carne! Văd o felie de pizza mușcată.

— Lasă-le, îmi zice Gabriel. Țștia din familia Brophy sunt niște porci și, probabil, în curând o să avem parte de un ospăț împărătesc. Nu-i nevoie să te mulțumești cu resturi pe jumătate mestecate.

— Haide, mă îndeamnă și Gwindell. Sari! Trebuie să ne ajuți să deschidem ușa dulapului. Nu prea stă închisă, așa că domnul Brophy o fixează cu o grămadă de haine de lucru murdare.

Sar din găleată, ocolesc o sticlă de ceva, pe a cărei etichetă scrie „Detergent universal” și care nu pare deloc folosită, și mă opresc lângă Gwindell și Gabriel, în fața ușii dulapului.

— Țțineți-vă bine, ne instruiește el. Sprijiniți-vă de ușă. Unu, doi, trei, împingeți!

Ne punem toți trei pe împins. Ușa se crapă nițel.

— Haine de lucru murdare, zice Gwindell, adu-mecând aerul. Iarăși.

Adulmec și eu. Mirosul mi-e vag cunoscut și-mi amintește – doar pentru o clipă – de casă.

Apoi aroma de mâncare caldă se strecoară prin ușa dulăpiorului. Am putea să-i mai dăm un brânci. Dar, după cum spuneam, s-a crăpat nițel, încă de prima dată.

Și, dacă mai țineți minte, șoriceii n-au nevoie de mai mult.

CAPITOLUL 15

*„Merele de dincolo de gard sunt
întotdeauna mai dulci.
La fel și biscuiții Oreo.” – Isaia*

Dacă aş descrie locuința familiei Brophy drept
o cocină de porci, aş insulta grav porcii de
pretutindeni.

Pe podeaua bucătăriei zac, claie peste grămadă,
pungi de mâncare motolite și fructe putrezite.
Tot din peisajul ăsta face parte și un munte uriaș
de haine murdare, care se înalță dinaintea chiu-
vetei. Șosete care au făcut crustă. Chiloți mur-
dari. Și uniforme de lucru acoperite cu o peliculă
verzuie, care arată (și miros) straniu de familiar.

Tocmai le adulmec mai temeinic, când mă tre-
zesc că Gabriel mă bate pe umăr.

— Am venit aici după mâncare, Isaia, nu ca să
mirosim rufe murdare.

— Așa e. Doar că am impresia că am mai mirosit undeva pantalonii ăștia verzi și cămașa.

— Păi, zac aici de cel puțin o săptămână.

— Dar nu aici le-am mirosit...

— Băieți? ne strigă Gwindell de pe masă. Am găsit fursecuri! De ciocolată, cu bucățele de ciocolată!

— Iuhuuu! chiuie Gabriel cu o lovitură zdravă-nă de coadă. Gol!

Urcă în goană pe o latură a dulapurilor. Mă iau după el.

— Test alimentară! declară Gwindell.

— Neapărat, confirmă frate-său. Vezi tu, Isaia, înainte să ducem acasă un aliment necunoscut, trebuie mai întâi să ne asigurăm că e bun pentru consumul șoricesc. Poftește!

Și gustăm. Mamă, mamă, sunt delicioase!

— Trebuie neapărat să le ducem câteva și celorlalți, zice Gabriel.

Gwindell mișcă ușor din botic.

— Mmm, și cutia asta miroase excelent!

— Nu! îi strig eu. Nu te apropia de ea!

— De ce? Miroase a unt de arahide.

Și țâșnește de lângă cutia maro, iar eu plonjez să-i tai calea.

— E o cursă de șoareci! zbier disperat, pentru că citisem ce scrie pe o latură a sicriului ăluia de carton. Podeaua e acoperită cu un strat de clei, iar untul de arahide e pus ca momeală. Dacă intri, nu mai ieși!

Gwindell și Gabriel examinează cu atenție cutia.

— Măi, măi, face Gabriel. Ce vicleni sunt ăștia din familia Brophy. Cum ți-ai dat seama că-i o cursă?

— Păi... am citit ce scrie pe cutie.

— Poftim?

— Alea sunt cuvinte, îi explic, arătând spre etichetă. Cuvintele au un înțeles.

Se uită amândoi cam lung la mine.

— Tu ești nițel mai altfel, nu-i așa? întrebă Gabriel.

— Cam așa. Am învățat să citesc de mic. Îmi prinde foarte bine. De pildă, citind ce scrie pe ea, știu că e o cutie de Fruity Pebbles, un fel de pietricele cu fructe.

— Familia Brophy mănâncă pietre? se miră Gwindell. Nu-i de mirare că arată toți precum niște saci de bolovani.

— Iar ăștia sunt Oreo cu două feluri de cremă.

— Mamăăă, arată de două ori mai gustoși, zice Gabriel.

— Și, adaug eu, sunt în formă de roată, așa că-i putem rostogoli cu ușurință în vizuină!

— Excelentă idee!

Dar, tocmai când suntem pe punctul de a scoate primul biscuit-roată din ambalajul său foșnitor, auzim un zgomot de pași. *Buf-flic-buf* – mersul unui om leneș, încălțat cu pantofi care aveau șireturile dezlegate.

— Ascunde-te! îmi șoptește Gwindell.

Ne pitim toți trei în mare grabă, în spatele cutiei de cereale. Trăgând cu ochiul din ascunzătoare, zăresc un băietan nespălat, cu burtă, îmbrăcat